

Školní týdeník

18.4.2024

Gymnázium Jeseník

HLAVNÍ ROZHOVOR:

Zlatý Ámos na škole!

Být učitelem není lehké. Jak se na svou práci dívá Mia Suchá? Co předcházelo její práci kantora a jak vnímá rozvoj v pedagogickém odvětví? Na to, jak se cítila, když jí studenti oznámili nominaci na Zlatého Ámose, jsme se jí kromě jiného zeptali v následujícím rozhovoru. Strana 2 - 4

Lod' gymjes má od června nového kapitána.

Naši školu již přes šest měsíců vede nová paní ředitelka Šárka Hynková. Škola od začátku jejího působení prošla velkou modernizací, prostředí se stává čím dál příjemnější a celková atmosféra a přístup některých učitelů se opravdu mění. Strana 4

Slovo redaktora

V Dubnovém čísle jsme pro vás připravily mnoho druhů obsahu. Čtenář se díky rozhovoru s Miou Suchou dozví, jak funguje background učitelské profese. Redaktorka Markéta Halasová shrnula šest měsíců práce paní ředitelky, a dozvíme se také něco o možnostech cestování v článku o projektu Erasmus. K pobavení na konci je pro vás připravena anketa, kterou jsme pro vás udělali přímo z chodeb. Přejeme vám pěkné čtení a za tým školního týdeníku zdraví redaktor Matěj Raif.

HLAVNÍ ROZHOVOR:

Jak jste se dostala k pedagogice?

Upřímně, původně nejsem kantor. Studovala jsem odborný předmět na Filozofické fakultě Ostravské univerzity na katedře psychologie, tím bylo poradenství. Ve třetím ročníku se nám naskytla možnost vybrat si buď odbornou větev, nebo tu pedagogickou. Já si vybrala tu pedagogickou. Teoreticky a původně jsem tedy učitel odborných předmětů, typu sociologie, psychologie, filozofie – jedním pojmem Základy společenských věd. K samotnému učení jsem se ale dostala až dva roky po ukončení studia.

Jak jste se dostala k angličtině?

Ve druhém ročníku na vysoké škole jsem měla možnost vycestovat na rok do Irska a já toho využila. Jinak jsme ale s rodiči cestovali už od malička. Tatínek pracoval v Itálii a jezdil různě po Evropě. A já jezdila s ním. V mých 18 letech se přestěhoval do Chicaga, a to se stalo mým druhým domovem. Jezdívají jsme za ním na prázdniny. Našla jsem si práci v restauraci jako servírka. To mi úplně rozvázalo jazyk.

Odjakživa tedy nejste učitel, měla jste (velmi) dobrodružný život. Co předcházelo práci ve školství?

No, já myslím, že mám pořád dobrodružný život. Můj první „job“ byl pro velkou americkou firmu, kde jsem vítala nováčky. Což bylo něco pro mě. I přesto, že mi tam nic nechybělo a byla jsem moc šťastná, život je život a přináší řadu změn. A právě jednou takhle jela tramvaj s inzerátem, ve kterém stálo, že hledají vedoucího humanitární mise na Srí Lance. Dokážete si představit, jak mě vidina nadšení z práce v zahraničí a konání něčeho takového pohltila. A ani nevím, jak se to stalo, ale celé výběrové řízení vyšlo a já se ocitla na rok v Indickém oceánu.

A dál?

Vrátila jsem se hodně vyčerpaná. Jak fyzicky, tak psychicky. Pracovala jsem totiž ve válečné zóně. Být ve válečném konfliktu je těžká situace, která vás poznamená. Z Prahy jsem se přestěhovala zpět do Písečné, odkud pocházím, a na chvíli jsem potřebovala zrelaxovat. Po nějaké době přišla nabídka na pozici angličtináře. Ten rok jsem ještě začala studovat anglický jazyk a literaturu opět na Filozofické fakultě Ostravské univerzity jako učitel pro střední školy, a to jsem dostudovala i jako obor.

Jak jste se ocitla na naší škole?

Mým snem bylo učit na gymnáziu. No a s postupem času přišla i nabídka. A po roce a půl na této škole už vím, že toto je můj „dream job“.

Bylo to totální překvápko, může za to 2.c!

HLAVNÍ ROZHOVOR:

Jak jste se dozvěděla o své nominaci na Zlatého Ámose?

Bylo to totální „překvápko“. Za to celé může druhá C (směje se Mia). Dostala jsem to od nich jako dárek k Vánocům. Oznámili mi to zhruba dva dny před školním jarmarkem. Na nominaci totiž potřebujete fotku učitele, trochu jej charakterizovat, napsat vtipný zážitek z hodiny a 100 podpisů od žáků. 101. musí být od samotného učitele. Poslední věc, která jim tedy zbývala, bylo oznámit to mně. A když jsem se dozvěděla, jakou práci si dali a kolik to pro ně znamená... Nešlo je odmítnout.

Jaká byla vaše zpětná reakce?

Oznámili mi tu jejich velikou novinu a rozhostilo se ticho, jak čekali na mou odpověď. Namísto toho přišla otázka: „Děcka, kdo má kapesníčky, že mi jeden dáte?“ Vytryskly mi slzy. Hrozně mě to dojalo.

Jak jste to vnímala?

Pro mě jako kantora neexistuje nic víc, než když vás dokážou ocenit vlastní děti. To je to nej, co se vám může stát. Zároveň je to skvělá zpětná vazba. Víte, že společně jdete správným směrem.

Máte věkovou skupinu, kterou nejraději učíte?

Ano, teenagery. Všichni učitelé to mají jinak. Každý preferujeme jinou věkovou skupinu a já se nejlépe cítím s dětmi 15+.

Vnímáte práci učitele jako životní styl?

Dobrá otázka. Z části je to určitě poslání. Pro mě osobně je důležitý i ten přesah. Ta vztahová rovina. Vědět o sobě něco víc. Teenage je velmi křehký věk. S některými problémy nechodíte za rodiči a já pokaždé chci, aby věděli, že se mohou bez problémů obrátit i na mě.

Máte prioritu, která je pro vás jako pro učitele důležitá?

Rozhodně. Musím znát jména všech svých studentů. Jinak se necítím pohodlně. Prioritou č. 2 je pro mě rozhodně ta společnost. Vytvořit si dobrou pracovní atmosféru a být součástí jejich týmu.

HLAVNÍ ROZHOVOR:

Používáte v hodinách pomůcky?

No jasně! Nikdo z mých přátel mi nechtěl věřit, že největší radost mi na Vánoce udělala laminovačka. To jsou moje noční aktivity. Manžel si ze mě dělá srandu, že mám otevřený účet ve Studiu 4. Pořád potřebuju nějaké barevné výkresy a papíry a kancelářské potřeby.

Jaký vztah jste měla vy ke svým učitelům?

Na každém stupni jsem měla někoho, kdo mě plně inspiroval. Zažila jsem jak dobu komunismu, tak i pedagogiku po sametové revoluci a změna je pozorovatelně velká. Ráda bych ale zdůraznila, že se mění metody výuky, ne charaktery učitelů.

Slovo závěrem?

Strašně moc vám fandím a moc mě baví sledovat to, kam vás vítr zavane, a jsem ráda součástí celé té cesty. Středoškolská léta jsou jedna z těch nejlepších.

Klára Kroupová

Malá žena, velké změny

Paní ředitelku zajímá nejen klima třídy jakožto celku, ale i pocity jednotlivců. Nově byla zřízena poradna, které můžeme coby studenti využít, pokud máme jakýkoliv problém. Dveře ředitelny jsou vždy otevřené a to nejen obrazně, naše paní ředitelka je připravena pomoci komukoli. Často ji potkáváme na chodbách, jistě musím vyzdvihnout i její krásný úsměv, celkový zjev a energii, kterými naši školu skvěle reprezentuje.

I v interiéru školy probíhají nejrůznější inovace. Nové židle, sedačky a tabule se do prostorů tříd a chodeb opravdu hodí. Plánuje se výstavba přístřešku pro jízdní kola, a renovaci neunikla ani původní jídelna, v níž se hezky vyjmají barevné židle a snadněji omyvatelné stoly. Původní zvonek nahradil modernější, po domluvě s vedením si mohou jednotlivé třídy dokonce vybírat zvonění, které po dobu 14 dnů zahajuje a ukončuje vyučování. Myslím si, že tohoto počínu někteří z učitelů chvílemi litují, hudba není úplně podle jejich gusta a je zde cítit mezigenerační rozdíl.

Také v projektech Erasmus+ máme možnost vybírat z čím dál více zemí, poznávat tak kultury napříč celou Evropou a nově i mimo ni. Vybraní zájemci totiž navštívili ostrov Reunion, což si velice pochvalovali a jistě jim tento zážitek utkví v paměti celý život. Šest studentů z prvního a druhého ročníku se mělo možnost zúčastnit tříměsíčního výměnného pobytu ve španělské Malaze. Klasické týdenní projekty již proběhly v Lotyšsku, Litvě, Dánsku, Maďarsku, Francii, Portugalsku nebo Belgii.

Paní Hynková dle mého názoru gymnáziu opravdu prospívá, přinesla do stereotypních školních dnů novou energii. Moc si toho i s ostatními studenty vážíme a jsme rádi, že ani přístup k výuce a škola jakožto instituce nezaostává za rychle spějící dobou. Díky paní ředitelce je nám tu moc hezky.

Markéta Halasová, EA

**Fandíte paní
ředitelce vy?
My rozhodně ano!**

PROJEKT ERASMUS:

Jak poznat svět ve škole i mimo ni?

Již několik let je naše škola součástí projektu Evropské unie, Erasmu plus. Ten se stal během posledních pár desítek let velmi oblíbeným mezi studenty. Jedná se totiž o projekt, kde se vybraní žáci zúčastní týdenního programu v jiném státě u úplně cizí rodiny. Následně na oplátku ubytují „své“ zahraniční studenty při jejich pobytu tady, kde je také čeká speciální program.

Právě před nedávnem hostili naši studenti své přátele z ostrovů Madeira a Réunion. Na rozdíl od letních radovánek, které si v jejich domovině užívali v podobě celodenního výšlapu na sopku, šnorchlování a prudkých sjezdů na laně nad korunami stromů za tropického lijáku je u nás očekával pravý opak. Sporty zimní.

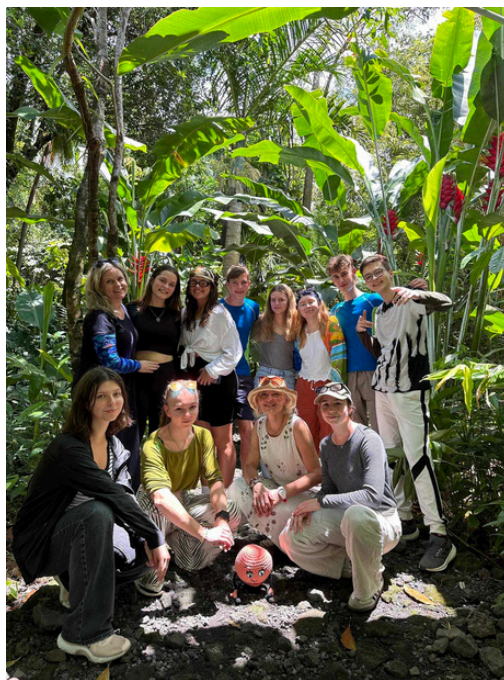
Jako první čekalo naše hosty bruslení. Zimní kluziště se ihned zaplnilo studenty, přičemž více než polovina z nich na bruslích stála poprvé. Některým to jelo jako po másle, jiným to chvíli trvalo, ale nakonec se nikomu nechtělo odejít.

Skialpy - lyžování ve volném terénu - byly další v pořadí. Naši hosté se nebáli a s odvahou se do toho vrhli. Ani drsné počasí jim nevzalo úsměv ze rtů. Kromě pár modřin a naraženin si s sebou odnesli zážitek, novou dovednost a možná i koníček.

Mimo to se dočkali i poklidnějších aktivit. Návštěvy jeskyní, termálních lázní a ochutnávky losinských pralineček, na kterou se těšili zejména učitelé.

Tahle návštěva a všechny ostatní se zapsaly do desítek srdcí studentů i učitelů. Hlavním cílem Erasmu plus je navázání nových přátelství, získání nových zkušeností a poznání jiných oblastí. Proto se Gymnázium Jeseník téměř každoročně účastní, aby svým studentům nabídla co nejvíce možných příležitostí, jak poznat svět.

Adéla Černochová, EA

ANKETA NA CHODBÁCH:

LIBOR MALÝ NEJ UČITELEM? MÍCHAT NEBO NEMÍCHAT?

Naše redakce se vydala na chodby gymnázia, aby se zeptala našich spolužáků na pár otázek ohledně školy a učení. Ptali jsme se převážně studentů z vyšších ročníků. Otázky slyšeli poprvé dotazující až při anketě, aby byly odpovědi co nejautentičtější.

V kolik hodin přicházíš do školy?

Z vlastních zkušeností jsme předpokládali, že většina studentů chodí do první hodiny opravdu pozdě. Bylo tomu tak, odpovědi se průměrně pohybovaly mezi 7:30 až 7:50. Někteří ale chodí i mnohem později. Překvapily nás například časy 7:57, 8:00, nebo dokonce 8:05!

V další otázce jsme se ptali na obsah studentského penálu nebo pouzdra

Někteří jsou rádi, když v penále sotva najdou jednu popisku, jiní ale ve svém pouzdře nosí nůžky, kalkulačku s jejím návodem, černé uhly a pravítka, nebo tužky různé tvrdosti.

Jaký je váš oblíbený předmět?

Předmětů, které jsme slyšeli, byla řada, převládala ale fyzika nebo tělocvik.

Kdo je vašim nejoblíbenějším učitelem?

U této otázky váhal ne jeden student. Mohli jsme slyšet jména učitelů jako paní učitelka Knoppová, paní učitelka Chovančíková, pan učitel Koukol nebo pan učitel Bartoň. Nejlepším učitelem naší ankety se ale stává pan učitel Libor Malý. Měl největší počet hlasů, zásadně ale jen u pánské části dotazujících.

Jak dlouho se učíš?

V této otázce rozhodně zabodovaly studentky, které se učí jednu až dvě hodiny. U pánů máme ve škole rychlíky, kterým se stačí učit 2 minuty, nebo dokonce 30 sekund denně. Hodně štěstí u maturity.

Na co se do školy nejvíce těšíš?

U těchto odpovědí jsme byli trochu zaskočení. Někteří se netěší na nic, nebo dokonce, až ze školy odejdou. Jsou tu i tací, kteří se těší na kamarády a učení.

Závěrečný rozstřel jídel z jídelny!

Otázka, jestli míchat krupicovou kaši začala vášnivě debaty. Někteří začali vulgárně vykřikovat, že se musí míchat. Jiní oponovali tím, že kdo míchá, je zrůda. Nebo jeden z našich spolužáků odpověděl: „Hele jak kdy, tak prostě podle nálady.“ Tušili jsme, že některé naše otázky začnou diskusi nebo hádku, rozhodně jsme ale netušili, že zrovna tato.

Zeptali jsme se i paní učitelky. Co má paní učitelka Konečná nejradši na oběd? V kolik hodin ji potkáte ve škole a co ji na práci nejvíce baví. To vše v příštím čísle Školního týdeníku.

Matěj Raif, EA

Redakce Školního týdeníku